

CLAUDIU KOMARTIN

(Te meg mit bámulsz)

*Tudom, verseim csak egy olyan világban
érnek valamit, ahonnan te hiányzol.*

*Szívem helyett egy csülök áll,
májam helyett hajcsomó.*

*Tényleg asszed, ez volt az álmom?
Hát te meg mit bámulsz, József Attila?*

*Égő harmonika szórja szét
e nagy darab hús sűrített énekét,
melyből sutyiban falni szoktak.*

*A félénk, szenilis kannibál
a csócselék előtt
saját kezét megcsókolja,
majd nyálat fröcsköl
erre a dísznó-arcra,
mely magát dédelgeti, nevet, himbálózik,*

rettenetesen himbálózik a kötélén.

CLAUDIU KOMARTIN (1983, Bukarest) a 2000-es évek román költőnemzedékének meghatározó tagja. Kötetei: Păpușarul și alte insomnii (A bábos és egyéb álmatlanságok, 2003), Circul domestic (Házicirkusz, 2005), Un anotimp în Berceni (Egy évad Berceni-ben, 2009), cobalt (kobalt, 2013). Kötetben és antológiában verseiből német, szerb és török nyelven is jelent meg fordítás. A Max Blecher kiadó és a Poesis Internațional irodalmi folyóirat alapítója és főszerkesztője.

(Jojó)

*ha
már
nem
lesz
több
költség
s
a haláltól*

jön
a
visszajáró

deszkák
rései
között
fogunk
csevegni
meg-
p u k k a n u n k
majd
a
nevetés-
től

s hagyni fogjuk a gépeket, hogy helyettünk sírjanak

kobalt

Alexandrának

*kobalt a nap mikor kipattan a testből s a zátony
felett ragyog
cserzett agyam melyre
idegen madarak szállnak az is kobalt
a megalkuvással és tehetetlenséggel szembeni ellenállás
mindig is kobalt volt
az éjszakai félelem amit el akartam
verni mint egy makacs állatot
kobalt
a kéz amivel egy folyton távolodó képernyőn írok
kobalt
hosszúkás szilárd izmaim mikor a szerelem
előtt boldog rémületben izzadnak
kobalt
a kialudt finom remegés is amit a vers
kelt bennem*

kobalt
édesanyám kései bocsánata kobalt
a tó ragyogó felületére hullott falevél
amiben barátom azt hitte nyugalomra lel
kobalt
a szükségérzet is kobalt volt
és még mindig az
s azon költők vén tisztasága is
akik felejthetetlen
vigasztaló verseket
tákolnak
apró egés világok ezek és
mind csupa boldogság
ott az emlékezet reményt jelent
és a sebek előre meggyógyulnak
olyan világok ahol senki nem árul el senkit
és előérzetük
kobalt
s mikor újra a szerelemről fogok beszélni
ne higgy egyetlen szavamnak sem
aznap majd kobalt-szemem
feltár
neked
mindent.

Próbáljuk meggyőzni az örületet

*Az agyam engem szanaszéjjel ver,
a tiéd meg egy kósza marslakó,
élete célt a rizses húsban nyer.
Te, elvégre, húzódhatnál közelebb, mögém,*

*végleg ideköltözhetnél a vizek közé.
Útőereinkben a lámpaláz nyomban alábbhagy –
rémületünket hamarosan spaklival
együtt kapirgáljuk majd.*

*Próbáljuk meggyőzni az örületet,
hogy a jól ismert ritmust tovább tartsa.
Egy nap arra ébredünk, hogy a tömeg
szánkat bélhúrral bevarrta.*

MIHÓK TAMÁS fordításai

MIHÓK TAMÁS (1991, Nagyvárad) költő és műfordító. A Nagyváradai Állami Egyetemen román–angol szakon végzett (BA és MA). Az ELTE BTK-n kétéves ösztöndíjban részesült cserediákként. Rendszeresen publikál a *Familia*, *Poesis International*, *Echinox*, *Vatra*, *Prăvălia Culturală* és *Itaca* (Dublin) folyóiratokban. Román nyelven írt kötetei: *Şantier în rai* (Tracus Arte, 2013) és *winrar de tot* (Tracus Arte, 2015).